

دعوت به جمع

امیر فیض- حقوقدان

در برنامه تلویزیونی آقای شهرام همایون و همچنین آقای (یزدی) هخا ونیز در پیشنهاد آقای حبیب روحانی نقطه توجه و عطف، به مسئله جمع شدن و دعوت به آن بوده است و تکیه کلام حضرات بر این پایه بود که حرف کافی است باید وارد عمل شد باید جلساتی داشت و دست به عمل زد.

کار و فعالیت سیاسی بردورکن و یاپایه اصلی قرارداد اول اعتقاد مشترک به هدف از مبارزه و حقانیت آن، و دوم امر رهبری و اطاعت از دستورات رهبری.

مقصود از جمع شدن بغیر این دورکن نیست و اگر آنرا به مفهوم «جمع جسمانی» بگیریم نه ممکن است و نه حاصلی دارد.

در جمعی که ممکن است از سوی عده ای تشکیل شود بغیر از صحبت کردن و احتمالاً قهوه هم خوردن چه کاری انجام شدنی است؟ که جمع نشدن جسمانی ایرانیان، ام المانع مبارزه معرفی شده است؟

مبارزه در ابعاد جدی و براندازی کاری نیست که از طریق اجتماع برنامه ریزی شده و پیش برود.

اعتقاد مشترک، قوی ترین و موثرترین جمع فکری است که بطور طبیعی معتقدین رابه دانه های زنجیر ناگسستگی به هم متصل ساخته است.

اعتقاد مشترک فاصله پذیر نیست. معتقدین، لشگریانی هستند که در عین جدائی از هم، یک لشکر مجهزه اعتقاد سیاسی مشترک واحد هستند و این لشکراست که برنامه های رهبری مبارزه راباجان و دل به دوش میکشد.

میبینیم که در یک نقطه از دنیا به اعتقاد دینی خاصی اهانت میشود تمام پیروان آن دین بدون آنکه همدیگر را بشناسند و زبان یکدیگر را بدانند با آنکه هزاران کیلومتر فاصله دارند همانند یک لشکر عمل میکنند؛ چرا؟ زیرا اعتقاد آنها مشترک است.

دنیای امروز، دنیای جمع شدن زیر یک سقف و یک سالن نیست. تا کنون چند صد جلسه و کنفرانس و غیره در کار مبارزه تشکیل شده است که تکثر تعداد آنها مشکل گشای مبارزه ایرانیان نخواهد بود.

آیا سی سال کافی نیست صحبت از همبستگی نیروها و تلاش برای تحقق آن که هنوز هم ادامه دارد.

عده ای که نمیدانند چه میخواهند و چه حقی دارند دور هم جمع میشوند که با درد دل و گفتگو بفهمند که چه میخواهند و چرا میخواهند و چه چیز حق آنهاست و احتمالاً اگر در میان آنها کسی باشد که قدری بیشتر سر و زبان داشته باشد برای آنها توضیح میدهد.

آیا ما ایرانیان خارج از کشور نمیدانیم که چه میخواهیم و چرا میخواهیم و آنچه را که میخواهیم حق مشروع و طبیعی ماست که باید آقایانی که بلند گوبدست دارند و کاسب گفتاری شناخته میشوند به ایرانیان این آموزشها را بفروشند، و این آموزشها هم علاوه بر طرح در برنامه های گفتاری، از طریق دور هم جمع شدن و خودنمایی کردن پیش برود؟

نسخه خواست و حقانیت مبارزه ایرانیان خارج از کشور نسخه ای نیست که امروز نوشته شود، نسخه ای است که قرون متمادی از اجرای آن میگذرد و حداقل بیش از ۷۰ سال در قامت قانون اساسی و متمم آن جریان سربلند و شکوه مند داشته است. پیروان این خواست به اعتقاد مشترکی گره خورده اند که الیاف آن از نص و مشروعیت بافته شده است نه نظر شخصی و یا چند نفر که با جمع شدن در زیر یک سقف بتواند از محدوده نظر خارج گردد.

اعتقاد مشترک ایرانیان به حقانیت و مشروعیت تداوم سلطنت مشروطه و قانون اساسی و متمم آن کوچکترین ابهامی در پیاده کردن راهکار مبارزه بوجود نمیآورد تردیدی در چگونگی امر رهبری و انتقال قدرت مشروعیت رهبری به دست اندرکاران مبارزه باقی نمیگذارد سنت مشروطیت میگوید:

«در دوران فطرت مجلس، همه قدرتها در شخص شاه متبلور است» یعنی هیچ امری حتی قانونگذاری بدون تکلیف نیست.

آیا توجه دارید که مبارزه ما ایرانیان از چه موقعیت استثنائی و امتیازی انحصاری نسبت به مبارزه مردم سایر کشورها برخوردار است؟

سنت و فرهنگ ایرانی و در نهایت قانون اساسی و متمم آن، محاط بر نشستها و جلسه تشکیل دادن است. تشکیل جلسه برای تعاضی نظر است در چاره جویی. مارا که نص است، نظرا چه التفات است

ما خودمان از سنت و قانون رهبری، خلع اعتبار و مقام میکنیم و بعد، از بی کسی تصور میکنیم که این کمبود بزرگ ما را جلسه کردن پر میکند. ما خودمان نقشه راه رهائی و به سامان رسیدن رامتر و که میکنیم و بعد میخواهیم با جلسه کردن راه یابی کنیم، آنهم با عادتتی که داریم که بنوشته محققى >وقتی ۵ ایرانی جمع میشوند ۶ عقیده از آنها ظاهر میگردد<

کوتاه وقاطع

سخن کوتاه وقاطع اینکه نخست باید به رکن اصلی مبارزه که اعتقاد مشترک است رسید و این رسیدن جز با حرکت در منشئیات تداوم مشروعیت سلطنت و قانون اساسی و رهبری شاه ممکن نیست و این تنه‌اراه و نقشه برخاسته از فرهنگ ماست.

شعار خدا، شاه و میهن زماست ز فرهنگ روشن‌گر پریه‌است

و تا این مهم به حصول حقیقی نرسد امر رهبری متمتع نمیگردد، و انجام این امور هم نشست و جمع شدن زیر یک سقف را لازم ندارد حرکات و نمود فعالیت‌ها و اظهارات ما معین میکند که در مسیر اعتقاد مشترک به غاصبیت جمهوری اسلامی و حقانیت و مشروعیت سلطنت مشروطه قرار داریم یا خیر، اول باید هم طریق بود که طریق، راه و کارِ قانونی و هدف مورد احترام و استقبال مردم را ترسیم کرده است.